

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.386/2025/8.
Az I. rendű felperes:	felperes1. (cím1.)
A II. rendű felperes:	felperes2 (cím1.) dr. Krisztiáni István ügyvéd (cím2)
A II. rendű felperes képviselője:	
Az alperes:	alperes1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Magyar Csilla kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	Piacfelügyeleti ügyben hozott határozattal kapcsolatos közigazgatási jogvita II. rendű felperes (35. sorszám alatt)
A fellebbezést benyújtó fél:	Fővárosi Törvényszék 34. sorszámú
A fellebbezéssel támadott határozat:	végzéssel kijavított 105.K.700.144/2024/33. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A – perben nem álló – cég1. (a továbbiakban: Kft., az I. rendű felperessel együtt: Társaságok) 2021 augusztusától kezdődően különböző „programok” útján befektetési lehetőséget ajánlott a befektetők részére, amelynek keretében meghatározott pénzeszközöket vett át tőlük, a három hónapban meghatározott határidő leteltét követően az átvett pénzeszközök jellemzően 100%-os hozammal növelt garantált visszafizetését ígérve. A Kft. tevékenységét 2022 nyarán átvevő I. rendű felperes által nyújtott konstrukcióban a befektetőkkel „utalvány vásárlási” szerződéseket kötöttek, melyek azonban lényegüket tekintve nem tértek el a „program” szerződésektől. Mindkét társaság kötött mindkét típusú szerződést, továbbá a szolgáltatásaikat nyilvános honlapon hirdették.

[2] Az cég2. 2022. szeptember 7-én tett bejelentése alapján az alperes 2022. október 7-én piacfelügyeleti eljárást indított annak megállapítására, hogy a Társaságok végeztek-e üzletszerűen, az alperes engedélye nélkül a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 3. § (1) bekezdés a) és i) pontjai szerinti pénzügyi szolgáltatási tevékenységeket. Az alperes a Társaságok tevékenységében érdemben közreműködő természetes személyként a II. rendű felperest is ügyfélként vonta be az eljárásba, továbbá végzéssel tiltotta meg az engedélyéhez vagy bejelentéshez kötött tevékenység végzését, elrendelte a Honlapon szereplő elektronikus adatok ideiglenes hozzáférhetetlenné tételét, ideiglenes biztosítási intézkedéssel az I. rendű felperes bankszámláit zárta, piramisjáték szervezése elkövetésének gyanúja miatt feljelentést tett, helyszíni ellenőrzéseket tartott, több tanút és a II. rendű felperest is meghallgatta, valamint próbaügyletkötést foganatosított.

[3] Az alperes a 2023. december 15-én kelt határozatszáml. számú határozatával azonnali hatállyal megtiltotta a Társaságoknak az engedélye nélküli pénzügyi szolgáltatási – így különösen a Hpt. 3. § (1) bekezdés a) pontja szerinti „más visszafizetendő pénzeszköz nyilvánosságtól történő elfogadása” – tevékenység folytatását, és e tevékenység folytatása miatt a Kft.-t 940.000.000 forint, az I. rendű felperest 500.000.000 forint, a II. rendű felperest pedig a Kft. tevékenységében való érdemi közreműködés miatt 65.000.000 forint, az I. rendű felperes tevékenységében való érdemi közreműködés miatt 35.000.000 forint piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte. A határozat indokolásában rögzítette, hogy a befektetők valódi célja a befektetéseik hozammal növelt kifizetésének megszerzése volt. A II. rendű felperes a Társaságok vonatkozásában irányító, szervező szerepet töltött be. Sem a befektetőknek, sem a Társaságoknál munkatársi pozícióban dolgozó személyeknek nem volt rálátása arra, hogy a Társaságok milyen konkrét tevékenység által tudják biztosítani a jellemzően a befektetések megduplázását jelentő hozam kifizetését.

[4] A Kft. és a felperesek pénzforgalmi-, illetve Wise-számláin kriptokereskedelemmel összefüggő utalás nem volt azonosítható, a Társaságok kizárólag a velük szerződést kötő személyek befizetéseiből teljesítették az adott befektetőnek a szerződésben ígért hozammal növelt kifizetéseket. Az utalványt sem a Társaságoknál, sem másnál nem lehetett semmilyen termékre vagy szolgáltatásra felhasználni, azt a befektetők nem is igényelték, mivel, ha az utalványokat nem váltották be, akkor azok után hozamban részesültek. A vizsgált konstrukció lényege az volt, hogy a befektetők pénzüsségeket bocsátottak a forrásgyűjtési tevékenységet folytató és az érintett összegekre visszafizetési kötelezettséget vállaló Társaságok rendelkezésére. Az alperes 4.663 különböző befektetőt, valamint 50, a Társaságoknál „munkatársi” pozícióban lévő személyt, a Társaságok pénzforgalmi számláin mintegy 15,2 milliárd forint befizetést azonosított, ugyanakkor a Társaságok jogos gazdasági érdekeit szem előtt tartva ezek közül csak azokat vette figyelembe, amelyekhez a Társaságok saját rendszerének adatai, vagy az eljárás során

azonosított bejelentések adatai hozzárendelhetőek voltak, így a Kft. esetében mintegy 4,7 milliárd forint, az I. rendű felperes esetében mintegy 2,5 milliárd forint befizetést vett figyelembe.

[5] A Társaságok tevékenysége, annak valós gazdasági tartalma szerint a Hpt. szerinti visszafizetendő pénzeszköz nyilvánosságtól történő elfogadásának minősült, tekintve, hogy egyedileg meg nem határozott személyektől gyűjtöttek pénzeszközöket oly módon, hogy azzal tulajdonosként rendelkeztek, és a pénzeszközök visszafizetésére vállaltak kötelezettséget. A kínált konstrukció közgazdasági értelemben irreális mértékű hozammal kecsegtetett, és a Társaságok tevékenysége alkalmas volt arra, hogy a befektetők jelentős összegű károkat szenvedjenek. A Hpt. 6. § (1) bekezdés 116. pontja szerinti üzletszerűség fogalmi elemei is maradéktalanul megvalósultak a Társaságok tevékenységével kapcsolatban, amelynek végzésére engedéllyel nem rendelkeztek.

[6] A II. rendű felperes ugyan pénzügyi szolgáltatási tevékenységet nem folytatott, azonban érdemben közreműködött a Társaságok engedély nélkül végzett pénzügyi szolgáltatási tevékenységében, ugyanis a Társaságok tevékenységében vezetői, irányítói szereppel bírt, a Társaságokkal kapcsolatos releváns döntéseket ő hozta meg, a befektetők és a Társaságok közötti szerződéskötésnél többször eljárta, illetve rendszeresen végezte a befektetőkkel történő kapcsolattartást. Az engedély nélkül végzett tevékenység szervezésében, irányításában aktív és érdemi közreműködést mutatott. A Társaságok által végzett tevékenység „arca”, központi szereplője volt, közreműködése nélkül a jogsértő tevékenység nem, vagy nem ilyen mértékben valósult volna meg.

[7] Az alperes a Társaságokkal szemben a piacfelügyeleti bírságot a alperesről szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mnbvtv.) 93. § (1) bekezdés d) pontja alapján szabta ki, amelynek során enyhítő körülményt nem tárt fel, a súlyosító körülményeket pedig a határozatában részletesen bemutatta. A II. rendű felperessel szemben az Mnbvtv. 93. § (5a) bekezdése alapján szabta ki a bírságot, itt sem talált enyhítő körülményt; súlyosító körülményként pedig mindkét Társaság esetében a II. rendű felperes által végzett tevékenység ismétlődő, huzamosabb ideig tartó jellegét vette figyelembe. A II. rendű felperes által elért anyagi előny egzakt módon nem volt megállapítható, ezért a rá kiszabott bírságok összegét a Kft., illetve az I. rendű felperessel szemben megállapított bírság 7%-ban határozta meg.

A kereset és a védírat

[8] A felperesek a pontosított kereseteikben a határozat rájuk vonatkozó részében történő megsemmisítését, illetve a határozat megváltoztatását és a bírság jelentős mérséklését kérték. Eljárási jogszabálysértésként hivatkoztak a tényállás hiányos feltárására, az ügyintézési határidő indokolás nélküli túllépésére, ezáltal az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes és észszerű határidőn belüli ügyintézéshez fűződő joguk sérelmére. Az anyagi jogi jogszabálysértések körében előadták, hogy az I. rendű felperes által végzett tevékenység nem engedélyköteles, az utalványokkal kapcsolatosan végzett tevékenységek felügyeletére pedig az alperes hatásköre nem terjed ki. Iratellenes az a határozati megállapítás, mely szerint az I. rendű felperes kapcsán nem merült fel kripto-, illetve NFT

ügyletek kötésére vonatkozó adat. Jogsértő volt a II. rendű felperes bevonása a piacfelügyeleti eljárásba, az alperes az Mnbtv. 93. § (5a) bekezdését tévesen értelmezte, mivel az kizárólag a nem természetes személy „jogi egységén” túlmutató természetes személyekre határozza meg a bírság maximális összegét, a II. rendű felperes pedig az I. rendű felperes munkavállalójaként a „jogi egységen belüli személynek” tekintendő, ezért vele szemben szankció nem volt alkalmazható.

[9] A bírság megállapítása során az alperes nem megfelelően alkalmazta a fokozatosság és arányosság elvét; sérelmezték a bírság összegét. Az alperes a II. rendű felperesre valós indok nélkül szabta ki a maximális bírságot, a 7%-os arányosítást pedig jogszabályi alap nélkül alkalmazta, valamint enyhítő körülményként nem vette figyelembe a II. rendű felperes alkalmazotti minőségét, illetve azt, hogy jelentős vagyonnal nem rendelkezik, továbbá az együttműködő magatartást sem. Az alperesi Táblázat ismeretében kifogásolták, hogy az alperes az ügyintézési határidőt az eljárásra nem egységesen, hanem eljárási cselekményekre vetítve vette figyelembe, továbbá több esetben is egymással párhuzamosan végzett eljárási cselekmények összeadott időtartalmát nem számította be az ügyintézési határidőbe.

[10] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását és perköltsége megállapítását kérte lényegében a határozatban foglalt jogi indokok alapján. A Táblázatra hivatkozással állította, hogy az eljárás kilenc hónapos ügyintézési határidejébe 305 nap nem számított be, amire figyelemmel az ügyintézési határidő utolsó napja 2024. május 4. volt, így a határozatot 2023. december 15-én határidőben hozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság – a 34. sorszámú végzéssel kijavított – ítéletével a felperesek alaptalan kereseteit elutasította. Indokolásában rögzítette, hogy az alperes által kimunkált Táblázatból kitűnik az Mnbtv. 90. § (2) bekezdés a)-b) pontjai szerinti ügyintézési határidő megtartottsága, az alperes 305, az ügyintézési határidőbe be nem számító napot azonosított. Az alperes az egységes 9 (hat + három) hónapos ügyintézési határidőt vette figyelembe, nem pedig az egyes eljárási cselekményekre lebontott több ügyintézési határidőt, a felperesek pedig az egyes eljárási cselekmények ügyintézési határidőbe bele nem számító időtartamát és azok jogszabályi alapjának megalapozatlanságát nem igazolták. A rájuk háruló bizonyítási teher ellenére a felperesek az ügyintézési határidő túllépését nem támasztották alá, ahogyan az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes és észszerű határidőn belüli ügyintézéshez fűződő joguk sérelmét is mindössze állították. A tényállás hiányosságát állító felperesi érveket sem találta alaposnak, mivel az alperes az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. § (1) és (4) bekezdéseinek, valamint 81. § (1) bekezdésének megfelelően járt el, a döntéshozatalhoz szükséges bizonyítékokat – a rendkívül széleskörű bizonyítási eljárás során – beszerezte, illetve a tényállást feltárta. A felperesek mindössze állították a tényállás hiányos feltárását, amit azonban nem tudtak konkrétumokkal alátámasztani.

[12] A II. rendű felperes megelőző eljárásba ügyfélként történő bevonása jogszerű volt az Mnbtv. 93. § (5a) bekezdése alapján, mivel a természetes személy II. rendű felperes a nem természetes személy Társaságok piacfelügyeleti bírsággal sújtott tevékenységében

érdemben közreműködött, amelyet a II. rendű felperes nyilatkozata is alátámasztott. A bizonyítékok szerint a II. rendű felperes nem pusztán munkavállalói pozíciót töltött be a Társaságokban; hanem központi, vezető, irányító szerepe volt, ő állt a munkatársi hierarchia élén, ő végezte a Társaságok irányítását és a Társaságokkal kapcsolatos kommunikációt is, valamint az ügyfelek és a munkatársak is számos esetben adtak át neki pénzüsszegeket. Az anyagi jogi jogszabálysértések kapcsán kiemelte, hogy az alperes az I. rendű felperes terhére nem a Hpt. 3. § (1) bekezdés a) pontjának tiltott betétgyűjtés fordulatót állapította meg, hanem az annak második fordulója szerinti, a Hpt. 6. § (1) bekezdés 9. pontjában definiált „más visszafizetendő pénzeszköz nyilvánosságtól történő elfogadása” pénzügyi szolgáltatási tevékenység engedély nélküli végzését róta a terhére. Az e körben tett alperesi megállapításokat teljeskörűen okszerűnek minősítette.

[13] A piacfelügyeleti bírság kiszabása mérlegelési jogkörben hozott döntés, amelynek jogszerűségét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdése és az e körben kialakult kúriai joggyakorlat alapján vizsgálta. Megállapítása szerint a felperesek nem tudták alátámasztani a piacfelügyeleti bírság összecszerűsége, a mérlegelés szempontjai, illetve a megállapításhoz vezető körülmények okszerű indokának hiányát, a súlyosító és enyhítő körülmények nem kellő súlyú értékelését; az alperes pedig a bírság kiszabásának okára, annak alapjára és mértékére, valamint a jogszabályi háttérre vonatkozóan is részletes, indokolt és jogszerű magyarázatot adott. Az alperes a II. rendű felperest a Kft. és az I. rendű felperes engedély nélküli pénzügyi szolgáltatási tevékenységében való érdemi közreműködés miatt egyaránt szankcionálta, azaz vele szemben két bírságot szabott ki, amelyek mértéke a bírságmaximumot egyenként nem érte el. A Társaságokkal szemben kiszabott bírságok 7%-os mértéke nem aránytalan, és nem túlzott mértékű, a Társaságok milliárdos nagyságrendű engedély nélküli pénzügyi szolgáltatási tevékenységében való érdemi közreműködés ismétlődő, huzamos ideig tartó tanúsítása miatt. E körben nem volt jelentősége sem a II. rendű felperes vagyoni helyzetének, sem az alkalmazotti minőségének. A felperesek nem tanúsítottak olyan, a jogszabályi kötelezettségen túlmutató együttműködő magatartást, amelyet enyhítő körülményként lehetett volna értékelni.

[14] A felperesek által indítványozott tanúk meghallgatása a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen volt, a meghallgatni indítványozott öt személy közül kettőt az alperes meghallgatott, nyilatkozataikat a határozat kimerítően tartalmazza; az alperes a megelőző eljárásban lefolytatott rendkívül széleskörű bizonyítási eljárás során összesen huszonkét személyt hallgatott meg. Másrészt a felperesek a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275. § (1) bekezdése és a bíróság kifejezett tájékoztatása ellenére sem jelölték meg pontosan, konkrétan a bizonyítani kívánt tényt, mindössze arra hivatkoztak, hogy az általuk megjelölt személyek a „felperesi tényállítások bizonyítására szolgálnak”, illetve, „hogy hogyan zajlottak az események és miről volt tudomásuk”.

A fellebbezés és az ellenkérelem

[15] Az elsőfokú ítélet ellen az I. rendű felperes fellebbezéssel nem élt.

[16] A II. rendű felperes a - fellebbezési tárgyaláson - pontosított fellebbezésében kérte az ítélet megváltoztatását elsődlegesen a rá vonatkozó határozati rész megsemmisítésével, másodlagosan a bírság jelentős mérséklésével, harmadlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Indokolásában eljárási és anyagi jogi szabálysértésekre egyaránt hivatkozott. Az Mnbtv. 90. § (2) bekezdése és a 49. § (4) bekezdése alapján kifogásolta az ügyintézési határidő túllépését, mivel az alperes annak számítása során a kieső 305 napba a párhuzamosan futó cselekmények időtartamát is bevonta, az elsőfokú bíróság pedig az e körben előadott alperesi számítást kritikátlanul elfogadta, megsértve a Kp. 2. § (4) bekezdését és a 78. § (1)-(2) bekezdéseit, valamint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését: a tisztességes eljárás és az ésszerű határidő követelményét. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher téves alkalmazásával, a Kp. 79. §-ának megsértésével kötelezte a felpereseket annak bizonyítására, hogy az alperes az ügyintézési határidőt átlépte, amely a per érdemére kiható eljárási szabálysértés. Az alperes az eljárásba jogellenesen vonta be a II. rendű felperest az Mnbtv. 93. § (5a) bekezdésére hivatkozással „közreműködő természetes személy” ügyfélként, mivel alkalmazotti minőségben járt el, pénzügyi szolgáltatást nem végzett, személyes haszonszerzésben nem vett részt, ezért az ügyfélként való bevonása súlyos eljárásjogi hiba. A felperesi tanúbizonyítási indítványokat az elsőfokú bíróság érdemi indokolás nélkül mellőzte, megsértve a Kp. 78. § (2) bekezdését és a Pp. 265. § (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés szerinti tisztességes bírósági eljárás követelményét.

[17] Anyagi jogi sérelmei között hivatkozott arra, hogy a Hpt. 3. § (1) bekezdés a) pontja szerinti pénzügyi szolgáltatás nem valósult meg, a Hpt. 6. § (1) bekezdés 9. pontja szerinti betét = visszafizetendő pénzeszköz. Az I. r. felperes által kibocsátott utalványok szolgáltatás igénybevételére jogosítottak (kriptoaluta, NFT, áruk), nem állt fenn visszafizetési kötelezettség, így a minősítés jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (2) bekezdését megsértve nem értékelte megfelelően a kriptotőzsdéi tranzakciókat, tanúvallomásokat és számlaadatokat, amelyek alátámasztották a valós teljesítést. Az Mnbtv. 75. § (4) bekezdése előírja a fokozatosság és arányosság elvét, a Kp. 85. § (5) bekezdése pedig a bíróság felülvizsgálati kötelezettségét. A II. r. felperesre kiszabott bírság a törvényben megengedett maximum felső sávjához közelít, első jogsértés esetén enyhítő körülmények figyelmen kívül hagyásával, ami sérti az Mnbtv. 75. § (4) bekezdését.

[18] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján, továbbá a felperes perköltségben való marasztalását. Kiemelte, hogy a fellebbezés jogalapként megjelölt Kp. 116. § (1) bekezdése irreleváns, a másodfokú döntésre vonatkozó elsődleges és másodlagos fellebbezési kérelmek pedig nem felelnek meg a Kp. 99. § (1) bekezdésének, a 100. § (2) bekezdés c) pontjának, és a 102. § (1) bekezdés a) pontjának sem, mivel azok a határozat egészére vonatkoznak, míg a II. r. felperes kizárólag az ítélet rá vonatkozóan rendelkezéseit vitathatja. Pontatlan és ezért félrevezető az elsődleges kérelme, a bírság „jelentős mértékben” való mérséklésére irányuló másodlagos kérelme pedig nem határozott kérelem. Kifogásolta, hogy a fellebbezés egyik pontja sem jelöli meg konkrétan a II. rendű felperes által sérelmezett ítéleti részeket, továbbá a fellebbezés indokolása az értelmezést gátló mértékben szűkszavú, illetve hiányos. A fellebbezési eljárás tárgya kizárólag az elsőfokú ítélet felülvizsgálata lehet, azonban a fellebbezés több pontja is az alperesi eljárást és határozatot kifogásolja, ennek ellenére részletesen kifejtette a fellebbezési érvekkel kapcsolatos álláspontját.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[19] A fellebbezés alaptalan.

[20] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és az fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helytálló, az a jogvita elbírálására irányadó jogszabályoknak megfelel, az ott kifejtett jogi érveléssel egyetértett.

[21] A fellebbezéssel kapcsolatosan elsődlegesen rögzíti, hogy téves a Kp. 116. § (1) bekezdésének megjelölése annak jogalapjaként, ugyanis egyrészt a Kp. 116. §-a bekezdéseket nem tartalmaz, másrészt a Kp. 116. §-a az a)-e) pontjaiban azokat az eseteket sorolja fel, amelyekben nincs helye felülvizsgálatnak. A fellebbezés benyújtásának helyes alapja a Kp. 99. § (1) bekezdése, amely szerint, ha törvény lehetővé teszi, az elsőfokú ítélet ellen jogszabálysértésre, illetve a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással fellebbezéssel élhet – többek között – a fél. A fellebbezés tartalmi követelményeit szabályozó Kp. 100. § (2) bekezdés a)-c) pontjai szerint a fellebbezés a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmazza a fellebbezéssel támadott ítélet számát, a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér és a másodfokú bíróság döntésére vonatkozó határozott kérelmet. A vonatkozó jogszabályhely téves megjelölése azonban az ügy érdemi elbírálására kihatással nem bírt.

[22] A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú döntése BHGY azonosító: K-KJ-2020-541).

[23] A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. Mindezek alapján, ha a fellebbező fél a

fellebbezésében előadja a fellebbezésének indokait és a megsértettként hivatkozott jogszabály helyét is megjelöli, a fellebbezés visszautasításának nincs helye. Amennyiben a fellebbezésben megjelölt jogszabályhely nem vonatkoztatható a fellebbezési indoklásra, vagy pedig a megjelölt jogszabályhelyhez kapcsolt indoklás nem eléggé részletes, akkor annak jogkövetkezményeit a fellebbezés érdemi elbírálása során kell levonni.

[24] A fellebbezésnek a Kp. 99. §-a értelmében az elsőfokú ítéleti megállapításokat, illetőleg az elsőfokú bíróság eljárását kell támadnia. A II. rendű felperes a fellebbezésében eljárási jogi- és anyagi jogi kifogásokat egyaránt megfogalmazott, ugyanakkor a rendkívül szűkszavú indoklással ellátott fellebbezése több pontjában nem az elsőfokú ítélettel, hanem az alperesi határozattal, illetve az alperesi eljárással kapcsolatos sérelmeit részletezte. Ebbe a körbe tartozik az eljárási jogi jogszabálysértések közül a fellebbezésnek az ügyintézési határidő túllépésére vonatkozó 1.1. pontja, a II. rendű felperesnek az eljárásba való jogellenes bevonásával kapcsolatos 1.3. pontja, az anyagi jogi jogszabálysértések körében pedig a fellebbezésnek a szerződések téves minősítésére vonatkozó 2.1. pontja, a II. rendű felperes jogalap nélküli szankcionálásra vonatkozó 2.3. pontja, továbbá a bírság aránytalanságára vonatkozó 2.4. pontja.

[25] A Kp.-ban a törvényhozó a fellebbezés útján történő jogorvoslatot a bíróság jogszabálysértése esetén teszi lehetővé, a fellebbező fél a jogsérelmét anyagi és/vagy eljárásjogi jogszabályok megsértésének megjelölésével is alátámaszthatja (Kúria Kpkf.X.38.049/2019/2.) Mivel a II. rendű felperes a fellebbezése fent megjelölt pontjaiban ugyan jogszabálysértésre hivatkozott jogszabályhely megjelölésével, ugyanakkor nem adta annak indokát, hogy e körben az elsőfokú bíróság mennyiben sértette meg a megjelölt jogszabályi rendelkezéseket, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, hiszen a fellebbezésnek nem voltak olyan az elsőfokú bíróság eljárására és az elsőfokú ítéletre vonatkozó, részletesen megindokolt jogszabálysértés-állításai, amelyeket összevethetett volna az ítéleti indoklással. Mindezekre tekintettel - az elsőfokú ítélettel és az elsőfokú bíróság eljárásával való kapcsolat, azt támadó fellebbezési érvek hiányában - a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés 1.1., 1.3., 2.1., 2.3. és 2.4. pontja érdemi vizsgálatát mellőzte. Fellebbezésében ezen kérdésköröket érintően nem az alperes határozatát és eljárását, hanem az ezekkel kapcsolatosan elfoglalt elsőfokú ítéleti álláspontot kellett volna támadnia, azonban ennek előadásával a fellebbezés adós maradt.

[26] Ezt követően a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélettel szemben megfogalmazott kifogásokat vizsgálta a fellebbezési indokok mentén kiemelve, hogy a II. rendű felperes ezeket az érveket sem kapcsolta az elsőfokú ítélet meghatározott részéhez (pontjához), hanem azokra csak általánosságban hivatkozott. A fellebbezés 1.2. pontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher téves alkalmazásával, a Kp. 79. §-ának megsértésével kötelezte a felpereseket annak bizonyítására, hogy az alperes az ügyintézési határidőt átlépte, amely a per érdemére kiható eljárási szabálysértés. A Kp. 79. § (1) bekezdése szerint, ha a megelőző eljárás hivatalból indult, és a fél az abban megállapított tényállás megalapozatlanságát, hiányosságát vagy iratellenességét valószínűsíti, a bíróság a közigazgatási szervet a tényállás valóságának bizonyítására kötelezi. A bírói gyakorlat szerint a Kp. 79. § (1) bekezdése értelmében nem elegendő a tényállás megalapozatlanságát vitatni,

hiányosságát, vagy iratellenességét állítani, hanem ezeket az állításokat valószínűsíteni is kell a bizonyítási teher megfordulásához. A Kp. 79. § (1) bekezdésében írtak a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a Pp. 265. §-ában foglalt bizonyítási érdek áterhelését eredményezhetik speciálisan a közigazgatási jogvitákban (Kúria Kf.VI.39.029/2020/14. – BHGY azonosító: K-KJ-2020-586).

[27] A II. rendű felperes a fellebbezésében ugyan megjelölte a Kp. 79. § megsértését, annak tartalmát viszont tévesen határozta meg akként, hogy „a közigazgatási tevékenység jogszerűségét az alperes köteles bizonyítani”, ily módon megfogalmazott rendelkezést a jogszabályhely nem tartalmaz. A Kp. 79. § (1) bekezdés szerinti esetkör nem áll fenn, mert a fellebbező II. rendű felperes az ügyintézési határidő túllépését állította és azt, hogy ennek bizonyítására tévesen kötelezte az elsőfokú bíróság, ugyanakkor ezen állított sérelem nem a tényállás megalapozatlanságát, hiányosságát vagy iratellenességét jelenti; a Kp. 79. (2) bekezdése szerinti bizonyítási szabály pedig a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perekre vonatkozik. Továbbá arra is alaptalanul hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság súlyos eljárási hibát vétett, amikor a felpereseket kötelezte az ügyintézési határidő túllépésének bizonyítására. A peranyagból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § és Pp. 265. § (1) bekezdése alapján teljeskörű és helyes tájékoztatást adott a bizonyítási teher körében és arra is alappal hivatkozott ítéletében, hogy az ügyintézési határidő túllépés megvalósulására, annak tényleges mértékére és az azzal okozott jogsérelemre vonatkozó állításokat a felpereseknek kellett volna kimunkálniuk és alátámasztaniuk. Az alperes a határozatában megállapított tényállást a piacfelügyeleti eljárásban beszerzett bizonyítékokra alapította, határozatának indokolásában a megállapított tényeket alátámasztó bizonyítékokat megjelölte és az ügyintézési határidő túllépésének pusztá állítása nem jelenti a tényállás megalapozatlanságának, hiányosságának vagy iratellenességének valószínűsítését, ezért a Kp. 79. § (1) bekezdésének alkalmazási lehetősége az elsőfokú bíróság eljárásában fel sem merülhetett.

[28] A II. rendű felperes a fellebbezés 1.4. pontjában azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperesek tanúbizonyítási indítványát érdemi indokolás nélkül mellőzte, megsértve ezzel a Kp. 78. § (2) bekezdését és a Pp. 265. § (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés szerinti tisztességes bírósági eljárás elvét. E körben szükséges rögzíteni, hogy az elsőfokú peres eljárásban bizonyításra nem került sor, az elsőfokú ítéleti tényállás az alperes tényállásán és a közigazgatási iratokon alapul; a felperesek kereseti állításaik alátámasztására öt tanú meghallgatását indítványozták. A II. rendű felperes alaptalanul és iratellenesen hivatkozott fellebbezésében a bizonyítási indítvány indokolás nélküli mellőzésére, ugyanis az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványt először a 33. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt, alakszerű végzésével elutasította, majd az elutasítás indokait az ítélet [52] pontjában részletesen kifejtette, azokat a másodfokú bíróság megismételni nem kívánja. A fellebbezés egyébként a tanúbizonyítási indítvány elutasításának okait vitató indokolást nem tartalmaz, ezért az elutasítás indokainak érdemi vizsgálatát a másodfokú bíróság nem végezhetette el. Ugyanakkor megjegyzendő, hogy a II. rendű felperes – az elsőfokú eljáráshoz hasonlóan – fellebbezésében sem jelölte meg konkrétan a bizonyítani kívánt tényt: a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon okfejtésével, miszerint azon, csupán az elsőfokú eljárásban tett előadás, hogy a megjelölt tanúk „a felperesi tényállítások bizonyítására szolgálnak” erre, ily módon a Pp. 275. § (1) bekezdésében írt törvényi követelmény teljesítésére nem alkalmas. A fellebbezésben

hivatkozott jogszabályokat és alaptörvényi rendelkezéseket tehát az elsőfokú bíróság nem sértette meg.

[29] A fellebbezés 2.2. pontjában a II. rendű felperes a Kp. 78. § (2) bekezdésének megsértését, a bizonyítékok okszerűtlen értékelését állította arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a kriptotőzsdei tranzakciókat, tanúvallomásokat és számlaadatokat, amelyek alátámasztották a valós teljesítést. A Kúria töretlen, egységes gyakorlata szerint a fellebbezésben nem elég jogsértésre hivatkozni, hanem az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét kell kifejtteni, megindokolni és bizonyítani, ezért kiemelkedően jelentős szerepe van annak, hogy a fellebbező melyik jogszabály megsértésére és ahhoz kapcsolódóan milyen indoklással támadja az elsőfokú ítéletet. A jogorvoslati eljárásban a fellebbezést előterjesztő feladata annak bemutatása, indoklása, hogy a fellebbezett határozat miért jogszabálysértő. A fellebbezésben nem csupán a megsértett jogszabályhelyet kell megjelölni, hanem a jogszabályhelyhez kapcsolva azt a téves jogértelmezést, a jogszabálysértést megvalósító tevékenységet is, amelyet az elsőfokú bíróság az ítélete meghozatalakor elkövetett, mellyel a fellebbezés szintén adós maradt.

[30] A másodfokú bíróság rámutat egyrészt arra, hogy a fellebbezésben hivatkozott adatokra, körülményekre vonatkozó álláspontját az elsőfokú bíróság az ítélete [47]-[48] pontjaiban részletesen kifejtette, másrészt az értékelés elmaradására történő pusztá hivatkozás – részletes indokolás hiányában – érdemben nem is vizsgálható. Amennyiben a II. rendű felperes az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelését, ekként a megállapított tényállást nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében részletesen be kellett volna mutatnia, hogy az milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Ki kellett volna munkálnia, hogy ezzel szemben mik a helyes tények, azt milyen bizonyíték támasztja alá, az elsőfokú bíróság hol vétett értékelési hibát, melyek azok a bizonyítékok, amelyeket nem (vagy nem megfelelően) vett figyelembe és amelyek értékelése eltérő eredményre vezetett volna. A másodfokú bíróság nem végez teljeskörű felülvizsgálatot, kizárólag a fellebbezésben előadott részletes indokok mentén jogosult annak ellenőrzésére, hogy az elsőfokú ítélet az irányadó jogszabályi rendelkezésekkel összhangban áll-e. Erre tekintettel a II. rendű felperes e körben is alaptalanul hivatkozott a Kp. 78. § (2) bekezdésének megsértésére, e körben érveit nem fejtette ki, a fellebbezésnek nem voltak olyan

[31] A fent kifejtettekre tekintettel a II. rendű felperes fellebbezése nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla - miután abszolút hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem azonosított - a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A pereszes II. rendű felperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja és (4) bekezdése alapján köteles a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes alperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére. A

másodfokú bíróság a perköltség megállapításánál a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján a felszámítottnál magasabb összegű költséget a fél javára nem vehetett figyelembe.

[33] A II. rendű felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pont szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó, a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. A fellebbezési eljárási illeték mértékének meghatározásakor a másodfokú bíróság a következőket vette figyelembe.

[34] A Kúria a közigazgatási perek fellebbezési illetéke megállapításának módjáról szóló 1/2012. (VI. 12.) KMK véleményben kifejtette, hogy az Itv. 46. § (1) bekezdés értelmében a fellebbezési illeték mértéke az általános szabályok (39–41. §) szerint megállapított illeték alap után ítélet elleni fellebbezés esetében 8%, de legalább 15.000 forint, legfeljebb 2.500.000 forint. Az Itv. a közigazgatási perekben benyújtott fellebbezésre az általánostól eltérő szabályozást nem tartalmaz, így a fellebbezés illetékét a másodfokú bíróságnak az Itv. 46. § (1) bekezdése keretei között kell meghatároznia, arra is tekintettel, hogy tételes illeték a fellebbezési eljárásban nem alkalmazható. A fellebbezhető közigazgatási perekben az ügyek jellege az Itv. illetékalap megállapítási módozatai közül mind a konkrétan meghatározott értékű, mind pedig a meg nem határozatható értékű számítási mód alkalmazására lehetőséget ad. A közigazgatási perekben a fellebbezés körében az eljárás tárgyának értéke az esetben állapítható meg, ha a fellebbezés az elsőfokú ítélet, illetőleg közvetve a közigazgatási határozat olyan rendelkezését érinti, amelynek pénzbeli értéke az ügy jellegére tekintettel pontosan megállapítható (bírság összeg vagy kötelezettséghez kapcsolódó pénzbeli ellenérték). Ebben az esetben az így alapul vett érték alapján kell az Itv. 46. § (1) bekezdés szerint a fellebbezési illetéket meghatározni.

[35] A II. rendű felperes a fellebbezéssel a mindösszesen 100.000.000 forint összegű piacfelügyeleti bírság megfizetését szerette volna elkerülni, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés utolsó fordulata alapján a másodfokú eljárási illeték alapja a jogorvoslati eljárásban vitássá tett követelés értéke, tehát 100.000.000 forint. A hivatkozott pertárgyérték figyelembevételével az Itv. 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott 8%-os mértékű illeték 8.000.000 lenne, amelynek maximuma azonban 2.500.000 forint, ezért a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint kötelezte a fellebbező II. rendű felperest a fellebbezési eljárási illeték megfizetésére. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is.

[36] Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 15.

dr. Németh Andrea	dr. Kinyó Krisztina	dr. Szeles Balázs György
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró